

THE WALKING DEAD

42

$2.99
$3.25 CAN

CLIFF '07

Хадзячыя мерцвякі

№42 (2003)
пераклад і афармленне: comicsby.by

KIRKMAN • ADLARD • RATHBURN

IMAGE COMICS PRESENTS

THE WALKING DEAD™

ROBERT KIRKMAN
Creator, Writer

CHARLIE ADLARD
Penciler, Inker, Cover

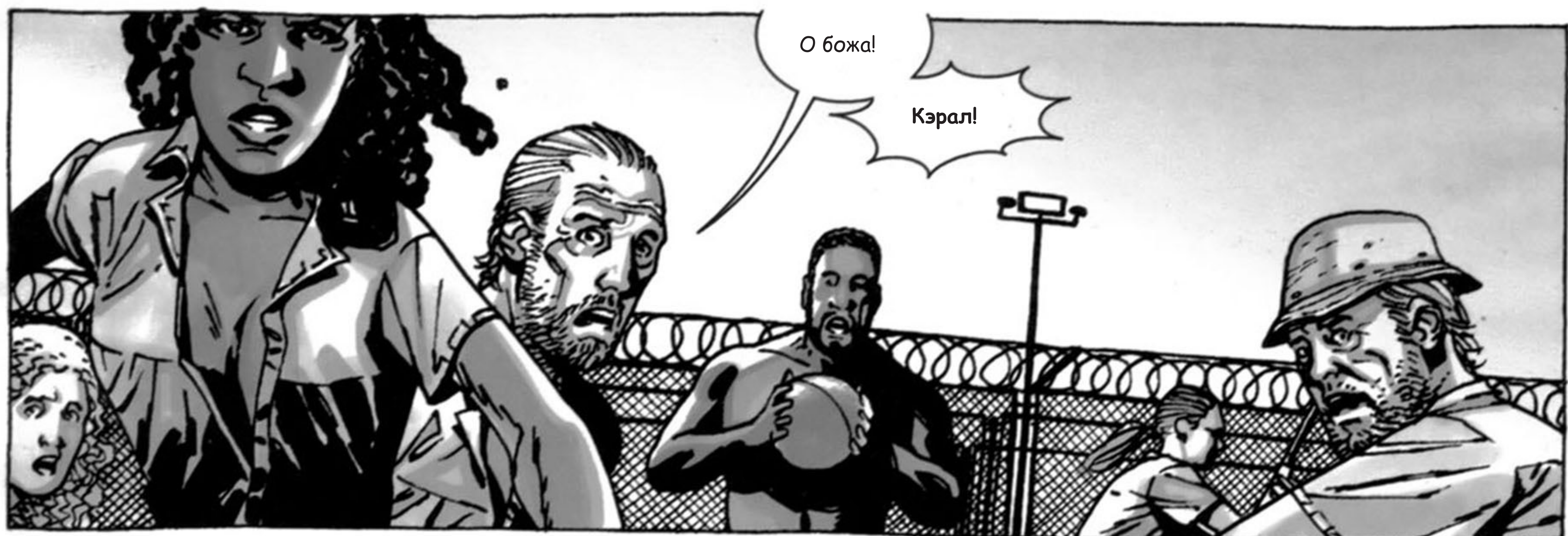
CLIFF RATHBURN
Gray Tones, Cover Colors

RUS WOOTON
Letterer

Previously:
Andrea was asked by Alice to bring a zombie into the prison grounds for study. Alice wanted to try and learn from it, to possibly even see if she could figure out the cause of everything. Rick protested, explaining how dangerous it was, but eventually gave in. Carol has been unstable for some time. After talking to the zombie for a few minutes, she leaned in, allowing it to bite her... in an attempt to end her life.

THE WALKING DEAD #42. September 2007. Published by Image Comics, Inc. Office of publication: 1942 University Avenue, Suite 305, Berkeley, California 94704.

Гааргагхх.

О божа!
Кэрал!

WHUMP.

Гахх.
Гхаа.

BLAM!

О божа!
О божа!
О божа!

Я ўжо тут, Кэрал... Супакойся. Беражы сілы.

Проста дай мне памерці...

Дай мне...

Чорт бяры, Кэрал. Навошта? Курвіска.
Не магу паверыць, яна... зрабіла гэта...

Так... Яна падайшла да яе. Я бачыў, як яна спынілася там... на адлегласці і размаўляла з ёй.
Нават падумаць не мог, што яна... Яна проста пакрочыла наперад, і дала ёй...
Ах...

АХ!

BLAM!

Так сумна... бачыць яе тут, побач з Аленам...

Столькі ўжо загінула... Занадта, чорт бяры, шмат.

Проста
не **верыцца**.
Ведаю...
Так шкада.

Яна... Яна
прыйшла
да мяне.
І мы
займаліся
сэксам.

Яна
пярдолілася
са мной.
А потым...

А потым...
...забіла сябе.

Навошта яна
гэта зрабіла
са мной?

Сафія, мне так шкада, што так атрымалася з тваюй маці.
Сапраўды шкада.
Сафія?

Сафія?

Калі ласка, Карл. Яна вельмі засмучана.
Ёй спатрэбіцца некаторы час, каб прыйсці ў сябе.

Паслухай маці, сынок.
Сафія зараз не хоча размаўляць.

Сафія, калі ты не хочаш размаўляць, я ўсё зразумею.
Ня трэба казаць, калі не хочаш.
Ты ўсё роўна мне падабаешся.

Ведаю, прайшло ўжо два тыдні, але я да гэтуль не магу паверыць, што яе больш няма. Я не так ужо і добра ведала Кэрал... Але мне ўсё яшчэ не стае яе.

Так, сумна, але жыццё працягваецца.

Што ж, мяркую гэты дастаткова малы. Як адчуваеш сябе? Зручна?

Так, выдатна.

У гэтым я не балтаюся, як у астатніх. Звонку ўсё яшчэ дзікае спякота... Упэўнены, што мне трэба насіць яго? Я ж сваруся ў ім.

Адзін з гэтых касцюмаў ратаваў Глену жыццё.

Ты будзеш насіць яго.

У выпадку нападзення, ты будзеш на вежы. Ты наш лепшы стралок. Калі хтосьці паспрабуе прарвацца сюды сілай, ты будзеш наверсе і зможаш перастраляць іх.

Гэта вельмі небяспечна... І табе спатрэбіцца абарона.

Так, калі я буду там, наверсе, гэта вельмі мне дапаможа... здохнуць ад **сонечнага ўдару**.

Цікава, што за тупень вырашыў, што гэтыя тупыя касцюмы павінны быць чорнага колеру? Відаць нейкі выблядак, які лічыў, што так яны будуць **выглядаць** файна.

Проста заставайся ў цені і ўсё будзе **добра**.

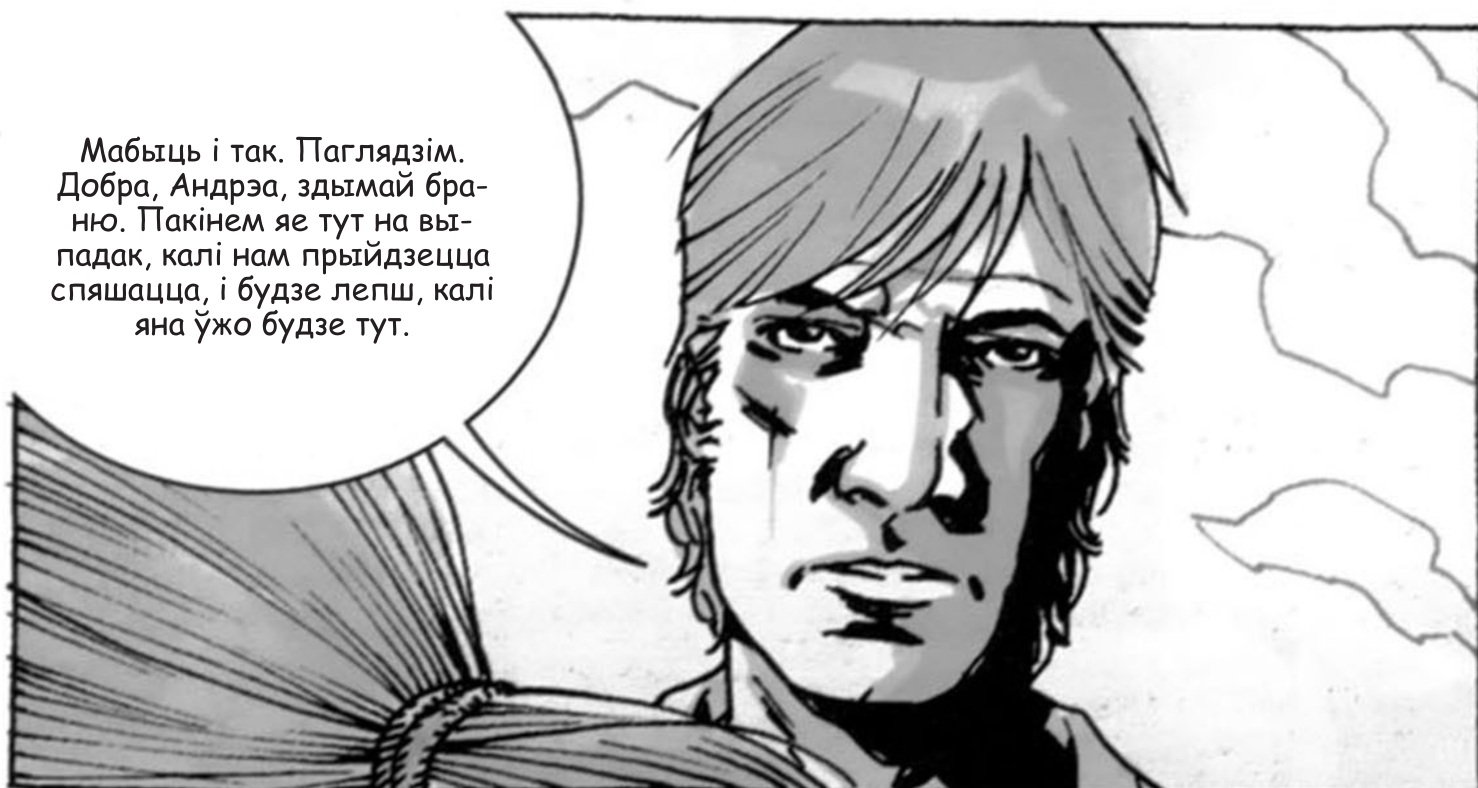
Добра, чорт з ім.

Як лічыш, ён мяне поўніць?

BLAM!

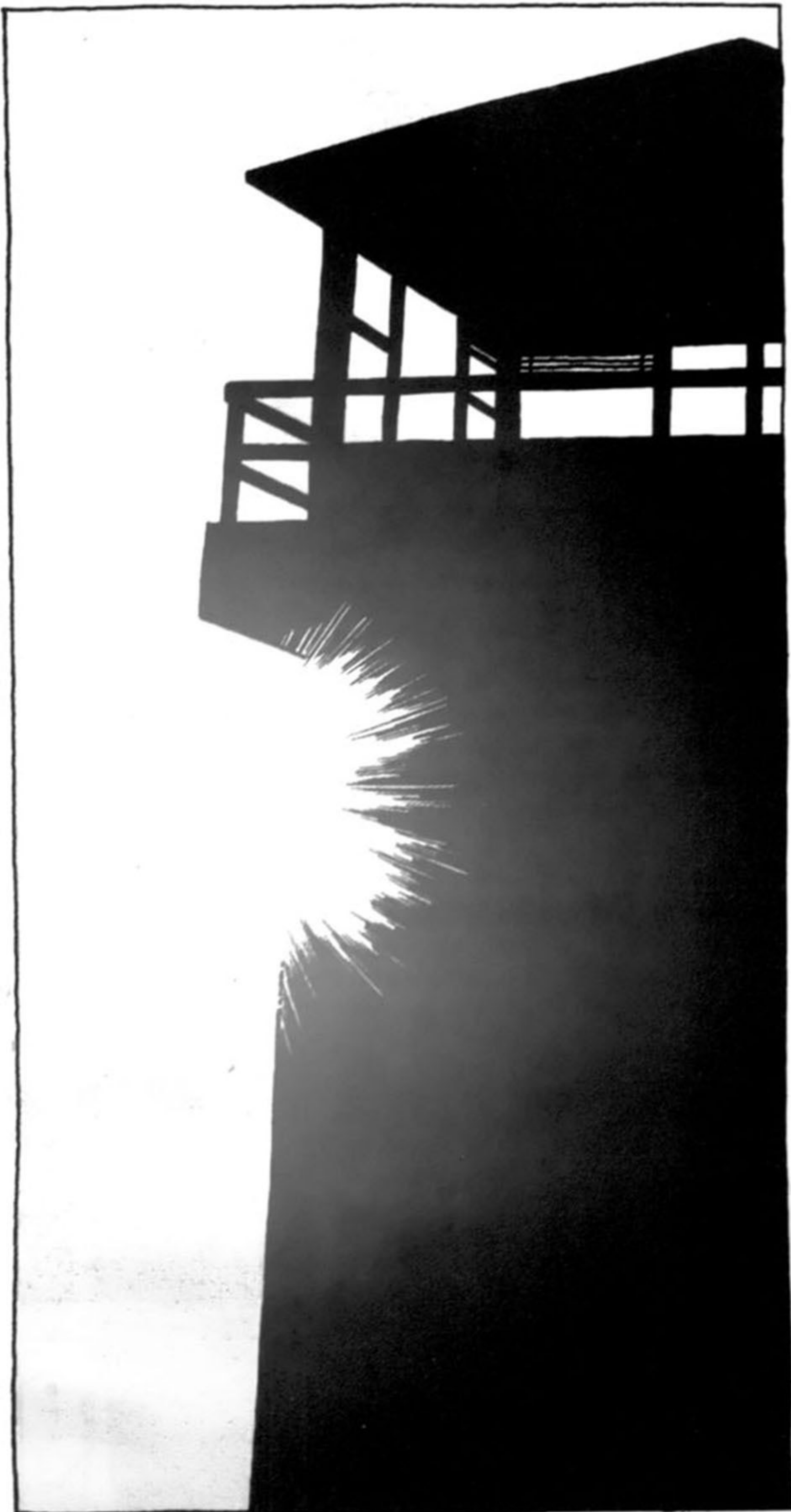

Ну што, атрымліваецца страляць у гэтым касцюме?
Як бачыш.
Ён не асабліва ўскладняе рухі. Вось шлем абмяжоўвае перыферыйны зрок, але ў астатнім...

Я быў першым, хто сказаў гэта. Думаю, гэта павінна спрацаваць. Зомбі навокал і Андрэа, якая прыстрэліць любога, хто паспрабуе ўвайсці – мы ў бяспецы, гэта дакладна.

Мабыць і так. Паглядзім. Добра, Андрэа, здымай браню. Пакінем яе тут на выпадак, калі нам прыйдзецца спяшацца, і будзе лепш, калі яна ўжо будзе тут.

У мяне тут ужо ёсць запас боепрыпасаў. Тайрыс, дапаможаш мне прынесці сюды яшчэ, калі я скончу?
Канешне, без праблем.

Ты ў норме?
Што ты маеш на ўвазе?

Ты ведаеш, што я маю на ўвазе.

Я страляла ў Кэрал, каб не даць ёй ператварыцца ў монстра. З той жа нагоды я застрэліла і сваю сястру.
Пасля таго, што здарылася з Эмі... я змірылася з тым, што гэта неабходна, сапраўды.

Калі шчыра, тое, што **зрабіла** Кэрал, расчаравала мяне значна больш. Не разумею, навошта яна зрабіла гэта.
Ведаю, жыць тут... жыць сярод гэтых істот, бачыць столькі смярцей, губляць сяброў... гэта табе не шпацыр у парку.

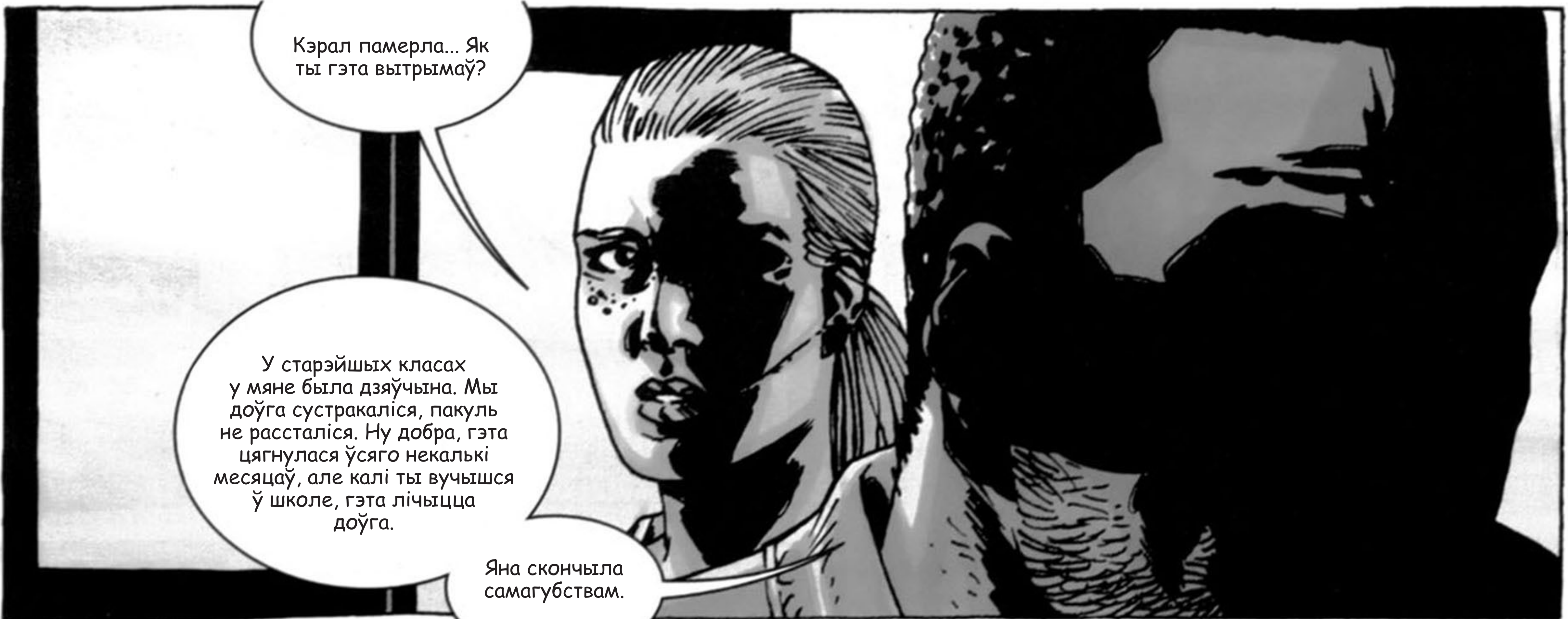

І лічу, што ў рэшце рэшт гэта дрэнна ўплывае на чалавека... Але тое, што яна зрабіла са сваёй дачкой... Нават ня ведаю...
Я проста не разумею гэтага.

Гэтыя істоты мяняюць людзей.
Я дык дакладна змяніўся.

І гэта ты кажаш мне?
Я была клеркам у юрыдычнай фірме, толькі скончыла коледж. Нават з ружжа ніколі не страляла.
А **цяпер**, паглядзі на мяне.

Сястра ні за што не пазнала б мяне зараз, калі б убачыла. Цяпер я зусім іншы чалавек.
Нават я часам сама сябе не пазнаю.

Кэрал памерла... Як ты гэта вытрымаў?
У старэйшых класах у мяне была дзяўчына. Мы доўга сустракаліся, пакуль не рассталіся. Ну добра, гэта цягнулася ўсяго некалькі месяцаў, але калі ты вучышся ў школе, гэта лічыцца доўга.
Яна скончыла самагубствам.

Было цяжка... Нават ведаючы, што гэта не мела ніякага дачынення да мяне. Але я здужыў. Перажыў гэта.
Цяпер... Самагубствы толькі злуюць мяне. Я злуюся на людзей, якія робяць гэта з сабой.
Ня думаю, што гэта менавіта тое, аб чым варта гаварыць. Кэрал **не заслужыла** майго смутку.

PLINK.

Якога..?!

Нарэшце! Мы надзелі яго, а ты нават і не прачнуўся... Таму нам прыйшлося чакаць знадворку. Мы тут ужо дваццаць хвілін, а ты ўсё не прачынаешся.
Вы зрабілі гэта?
Ну, я ёй дапамагаў. Яна зрабіла большую частку працы... І прыдумала яго сама.

Дык ты і Тайрыс зрабілі гэта **разам**?

Гэта было па-сапраўднаму цяжка, хавацца аж цябе, каб ты ня даведаўся, што мы задумалі.
Спатрэбіцца час, але даволі хутка, ты зможаш лёгка хадзіць на ім.

Цудоўна, рабяты, сапраўды.
Тайрыс, ці не пакінеш нас з Андрэа адных, на хвілінку?

Так, канешне, чувак. Ніякіх праблемаў.

Што такое, Дэйл?
Усё добра?
...
Можаш спаць з Тайрысам, калі хочаш.
Што?
Нам не абавязкова быць разам, калі табе надакучыла сустракацца з такім старыком, як я. Я ўсё разумею.
Дзяўчына твайго ўзросту... Ведаю, я не магу даць табе ўсё, што табе трэба. Проста не магу даць больш. У мяне ўжо ўсё працуе зусім не так, як раней.
Але, калі ты проста хочаш сэкса з ім, калі гэта ўсё... Я проста хачу, каб ты ведала, са мной усё будзе добра. Я не буду сердаваць і не кіну цябе з-за гэтага.
Ох, хопіць, ты цудоўны, прыгожы, бездакорны і няўпэўнены ў сабе старык. Я кахаю цябе.
Тайрыс і я толькі сябры. Клянуся.

Бачыў учора Дэйла з гэтай яго драўлянай нагой? Я так баялася... Ён ледзь не ўпаў **два разы**.

Не называй гэта драўлянай нагой. Называй як-небудзь па-іншаму. Драўляная нага – неяк глупа гучыць.

Па-іншаму не атрымліваецца. Не вельмі падобна на пратэз. Па меньшай меры, мне так здаецца.

Ты сёння ў такім настроі ўвесь дзень. Што здарылася? Ты ніколі не была асаблiва варчлівай, але ўсё ж.

У чым справа?

Думаю, я хачу дзіця.

Добра.

Сапраўды? Ты ўжо не баішся? Лічыш, нам трэба зрабіць гэта?

Так. Твой бацька па-сапраўднаму **раззлуецца**, але думаю, усё будзе добра.

Я хачу дзіця.

Я хачу, каб у нас з **табой** было дзіця.

Менавіта гэта я і жадала пачуць.

Ты мне вельмі дапамагала, Мічоні. Усе гэтыя два тыдні. Увесь гэты час ты была са мной.
Я быў трохі сам не свой, пасля таго, як Кэрал... А ты...
Ты проста цуд.

Тайрыс, прыціхні.

Што б між намі ні адбывалася, ня трэба саправаць гэта словамі.

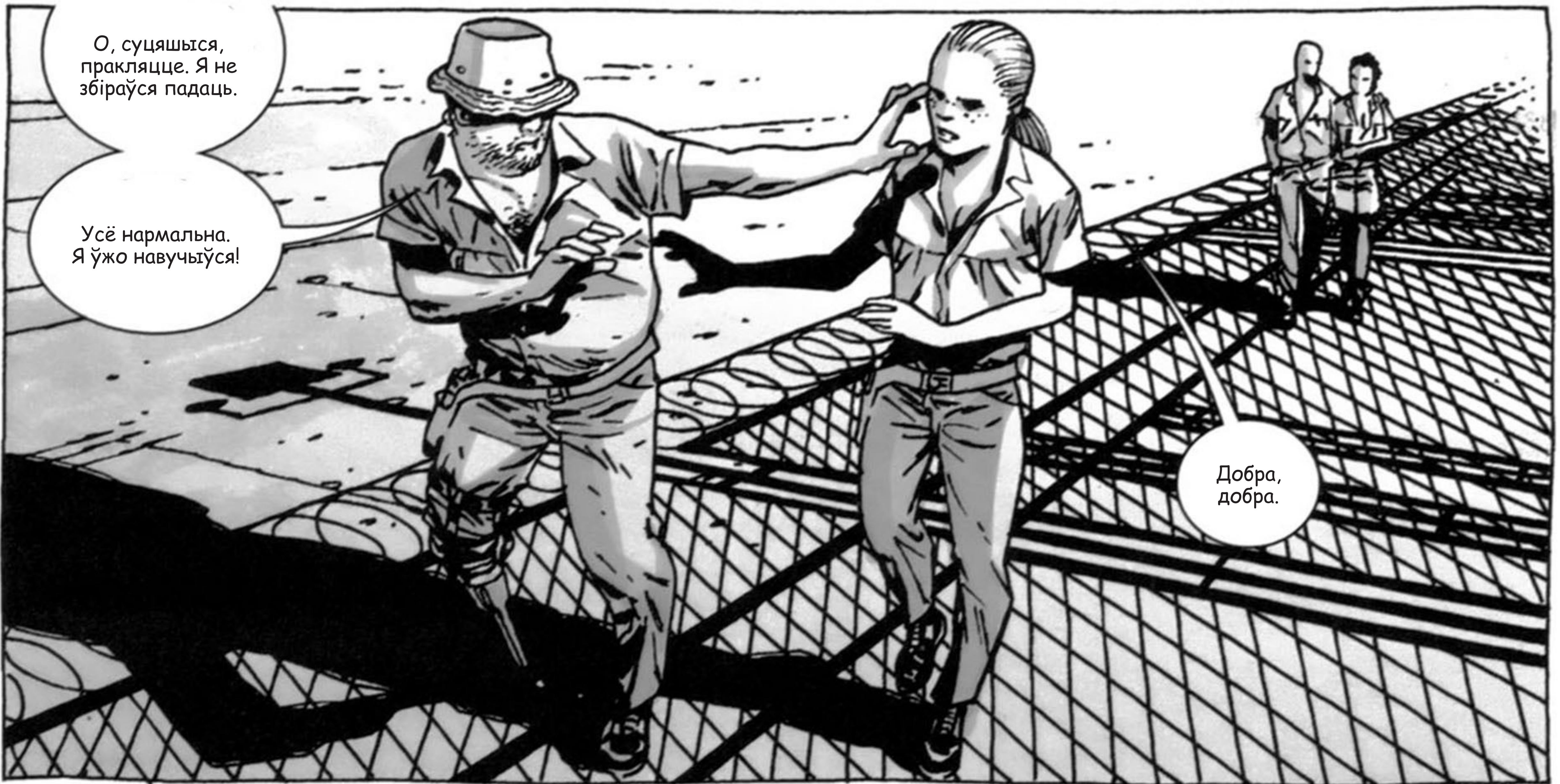

Ну, што скажаш?
Ты меў рацыю, яны сапраўды маглі б стаць дадатковай перашкодай у выпадку нападзення... Але я не думаю, што нам варта так хвалявацца з-за гэтага.
Сумняваюся, што яны прыйдуць.
Прайшло ўжо амаль два месяцы, з тых часоў, як вы вярнуліся з Вудбэры. За гэты час і сляпы знайшоў бы гэта месца, мы ж так блізка да іх.

Дык лічыш, што яны нікога не прапусцяць? Дакладна... Але іх з кожным днём прыбывае ўсё больш. І калі мы пакінем іх тут... Скончыцца ўсё тым, што яны не толькі не дадуць нікому ўвайсці, але і нас не выпусцяць.

Тым не менш, усё не так дрэнна, як было раней. Пакунем усё так, як ёсць, на некаторы час.
Бясспрэчна... Тады пакінем іх пакуль там.
Прыемна ведаць, што калі хтосці захоча дабрацца да нас, яму спачатку прыйдзецца ўладзіць пытанні з **імі**.

Пойдзем, Сафія. Хочаш пагуляць?
Карл, не думаю, што ёй зараз гэта патрэбна.
Калі захочаш пагуляць... Ты толькі скажы.
Я буду чакаць.
Патрэбна яшчэ адна пара вачэй, каб прыглядваць за дзецьмі?
Канешне, Патрыцыя. Без Кэрал гэта...
Не так проста.
Паглядзім кіно ўвечары?
А? Ох, ня ведаю. Напэўна. Але была размова, каб берагчы паліва.

О, суцяшыся, пракляцце. Я не збіраўся падаць.
Усё нармальна. Я ўжо навучыўся!
Добра, добра.

Лічыш?
Ня ведаю.

Але можа быць...

Ні ў якім... разе... ты не...
Ха Ха!
Два ачкі на маім рахуку!

Ну, што скажаш?
Скажу, што Тайрыс жахліва гуляе ў баскетбол. Думаю, я б перайграў яго адной левай.
Я пра памідоры. Не, ты не зможаш.

А, ты пра гэта... Добра. Нават выдатна. Я звычайна не ем іх вось так... Ну ведаеш, без чаго-небудзь, цалкам... Але гэта... гэта напэўна лепшыя памідоры, якія я калі-небудзь еў.

Шкада, што мы не можам неяк захаваць іх на зіму. У нас будзе занадта шмат прадуктаў, каб паспець з'есць.
Так ці інач замарозка загубіла б увесь смак.

Сапраўды, ты проста чортаў агароднінны чарадзей. Ці мабыць гэта проста мы занадта доўга не смакавалі нічога, акрамя кансерваў.
Гэта і сапраўды...

Лайно.

ЗАБІЦЬ ЇХ УСІХ!

NEXT ISSUE

Living safely among the dead for so long can make you let your guard down.

You forget how dangerous they truly are.

